

Γουόλτ Γουίτμαν

ΜΕΣ ΑΠΟΝΑ ΛΙΚΝΟ ΠΟΥ ΑΤΕΛΕΙΩΤΑ ΣΑΛΕΥΕΙ

Μέσ απονα λικνο που ατελειωτα σαλευει,
 Μέσ απο τη μουσικη σαίτα, που τοξευει του περιπαιχτικου πουλιου το λαρυγγι,
 Μέσ απο τα μεσανυχτα του Ένατου Μηνα,
 Πανω απ τους στερους αιμους και τα λειθαδια περα, οπου το παιδι, αφηγοντας το
 κρεββατι του, περπατουσε μοναχο με γυμνη κεφαλη και ποδια γυμνα,
 Κατω απο τον καταγωνισμο της αλω,
 Πανω απο το μυστικο παιγνιδι των σκιων, που τυλιγονται και συστρεφονται Jan
 ζωντανες,
 Μέσ απο τις συσταδες των θατομουριων και των πρινων,
 Απο τις δικες σου θυμησες, θλιμμενε αδελφε, απο τα σμασμιωδικα ανεδασηματα και
 κατεδασηματα που ακουγα,
 Απο τα κατω κεινου του κιτρινου μισοφεγγαρου, που ανετειλε αργα, πρισμενο σαν
 απο δακρυα,
 Απο κεινες τις αρχικες νοτες λαχταρας κι αγαπης μεσα κει στην ομιχλη,
 Απο τις χιλιαδες αποκρισεις της καρδιας μου, που ποτε δεν θα παφουν,
 Απο τις μυριαδες λεξεις, τις ξεσηκωμενες απο τοτε,
 Απο τη λεξη τη δυνατοτερη και γλυκυτερη απο καθε αλλη,
 Απ αυτα που αρχιζουν οπως τωρα στο σκηνικο να ξαναρχονται,
 Σαν σμηνος, που τερετιζει, υφωνεται ή περναι πανω μας,
 φερμενο απο δω με βια, πριν ολα με ξεγελασουν,
 Ένας αντρας, κι ομως με τα δακρυα τουτα εν αγορι μικρο και παλι,
 Ριχνοντας τον εαυτο μου πανω στον αιμο, πολειμωντας τα κυματα,
 Εγω, που φαλλω τους πονους και τις χαρες, που ενωνω το εδω και το μετεπειτα,
 Παιρνοντας την καθε νυξη για οφελος, μα πηδωντας περ απ αυτην με γρηγοραδα,
 Μιαν αναμνηση τραγουδαω.
 Μια φορα στον Paumanok
 Οταν ταρωμα της πασχαλιας πλανιοταν στον αγερα και το χορταρι του Πειμπτου
 Μηνα μεγαλωνε,
 Πανω απο τουτο τ ακρογιαλι σε κατι πρινους,
 Δυο φτερωτοι ξενοι απ την Αλαμπιαμα, δυο μαζι,
 Κι η φωλια τους, τεσσερ αυγα ανοιχτοπρασινα με καφετιες κουκιδες.
 Και καθε μερα τ αρσενικο εδω και κει πετιωντας, ομως σιμα προσμενοντας,
 Και καθε μερα το θηλυκο σκυμμενη στη φωλια της, σιωπηλη με λαμπερα ματια.
 Και καθε μερα εγω, εν αγορι περιεργο, ποτε πολυπλησιαζοντας, ποτε ενοχλωντας
 τους,
 Προσεχτικα θωρωντας, αποροφωντας, ερμηνευοντας.
 Λαμπε, λαμπε, λαμπε,
 Ξεχυνε τη θερμη σου, Μεγαλε Ηλιε!
 Καθως λουφαζουμε οι δυο μαζι,
 Οι δυο μαζι!
 Ανεμοι φυσων νοτια ή ανεμοι φυσουν βορεια
 Μερα ερχεται ασπρη η μερα ερχεται μαυρη,
 Στην πατριδα ή στα ποταμια και στα βουνα της πατριδας,
 τραγουδωντας ολο το χρονο, δε νοιαζομαστε για το χρονο,
 Αφου οι δυο θρισκομαστε μαζι!
 Ωπου στα ξαφνου,
 Ισως σκοτωθηκε — ο συντροφος της δεν εμαθε ποτε,

Ένα πρωίνο εκείνη δεν εσκυψε στη φωλιά της,
 Ούτε γυρίσε τ απογιομα κεινο, ουτε και τ αλλο,
 ουτε ποτε ξαναφανηκε.
 Κι απο τοτε καθε θερος στον ηχο της θαλασσας,
 και τη νυχτα κατω απ τ ολογιομο φεγγαρι με καιρο γαληνιο,
 Πανω απο το βραχνο φουσκωμα της θαλασσας,
 'Η φτερουγωντας απο πριν σε πριν τη μερα,
 Εδλεπα, ακουγα καθε τοσο αυτον που απομεινε, τ αρσενικο,
 Το μοναχικο ξενο απ την Αλαμπαμα.
 Φυσατε, φυσατε, φυσατε,
 Φυσατε, ανεμοι θαλασσινοι, στου Paumanok τ ακρογιαλι,
 προσμενω και προσμενω, μεχρι το φυσημα σας τη συντροφο μου να μου φερει.
 Ναι, σαν λαμπανε τ αστερια,
 Ολη τη νυχτα, πανω σε πασαλο σκεπασμενο με βρυα και οστρακα,
 χαμηλα, σαν ν ακουμπαιε στ αφρισμενα κυματα,
 Καθοταν ο μοναχικος τραγουδιστης, φερνοντας μου δακρυα θαυμασια στα ματια.
 Φωναζε τη συντροφο του,
 Ξεχυνε τα νοηματα, που μονος εγω απ ολους τους ανθρωπους νιωθω,
 Ναι, αδελφε μου, νιωθω,
 Οι αλλοι μπορει οχι, ομως εγω ατιμητη ενιωσα την καθε νοτα,
 Γιατι πολλες φορες γλιστρωντας θαμπα κατω στην αχτη,
 Σιωπηλος, ξεφευγοντας τις φεγγαραχιτιδες, σμιγοντας με τις σκιες,
 Ξαναφερνοντας στη θυμηση μου τις σκοτεινες μορφες, τις ηχως, τους ηχους και τα
 οραματα. το καθενα με το ειδος του,
 Τα λευκα μπρατσα, που ακουραστα τεντωνονταν μεσ απο τα κυματα,
 Εγω με ποδια γυμνα, ενα παιδι με τον ανεμο στα μαλλια,
 Ακουγα ωρες ολοκληρες.
 Ακουγα συγχροατωντας, τραγουδωντας, ερμηνευοντας τωρα τις νοτες,
 Ακολουθωντας σε, αδελφε μου,
 Καταπραϋνε, καταπραϋνε, καταπραϋνε!
 Κοντα στο κυμα, που καταπραϋνει το κυμα που ακολουθει,
 Και ξανα εν αλλο ξοπισω αγκαλιαζοντας και γλειφοντας το καθενα κοντα του.
 Μα η αγαπη μου δεν με καταπραϋνει, εμενα οχι.
 Χαμηλα κρεμεται το φεγγαρι, αργα εχει ανατειλει,
 Είναι βραδυ — Ω! το νιωθω βαρυ απ την αγαπη, απ την αγαπη.
 Ω νυχτα! Δεν ειν η αγαπη μου, που βλεπω να φτερουγιζει αναμεσα στα κυματα;
 Τι ναν εκεινο το μαυρο, που διακρινω εκει μεσα στην ασπραδα;
 Δυνατα! δυνατα! δυνατα!
 Δυνατα σε καλω, αγαπη μου!
 Καθαρα και ψηλα πετω τη φωνη μου πανω απ τα κυματα,
 Σιγουρα ξερεις ποιος ειν εδω, ειν εδω,
 Πρεπει να ξερεις ποιος ειμαι αγαπη μου.
 Χαμηλα κρεμαμενο φεγγαρι,
 Τι ναν εκεινη η μαυριδερη κουκιδα πανω στο καφετι σου κιτρινο;
 Ω! ειν η μορφη, η μορφη απο τη συντροφο μου!
 Ω! φεγγαρι, μην την κρατας αλλο μακρυα μου!
 Γη! γη! Ω γη!
 Οπου και να γυρισω, Ω! πως νομιζω πως μπορεις τη συντροφο μου να μου ξα-
 ναδωσεις, ω! αν μου την ξαναδινες,
 Γιατ ειμαι κοντα σιγουρος πως τη βλεπω θαμπα, οπου και να κοιταξω.

Ω αστερια, που ανατελλετε!
 Ίσως αυτή που ποθώ θ ανατείλει, θ ανατείλει μαζί με καποιο απο σας!
 Ω λαρυγγι! Ω λαρυγγι τρεμαμένο!
 Ας ακουστείς καθαρότερα μεσ στον αγέρα!
 Διαπέρασε τα δαση, τη γη,
 Καπου θα θρискεται αυτή που ποθώ και θ αφουγκραζεται, για να σε πιασει.
 Ξεχυσε τραγουδια χαρας!
 Εδώ μοναχικά, της νυχτας, χαρας τραγουδια!
 Χαρας τραγουδια αγαπης στη μοναξιά! τραγουδια θανατου!
 Τραγουδια κατω απο κεινο το βραδυ, το κιτρινο φεγγαρι, που μικραίνει!
 Ω κατω απο κεινο το φεγγαρι, που κρεμεται αγγιζοντας θαρρες τα κυματα!
 Ω απροσμενα τραγουδια της απελπισίας!
 Ομως σιγα! Βυθισου χαμηλα!
 Σιγα! Ας μουρμουρισω μονο,
 Και συ σταματα μια στιγμη, ω θαλασσα, με τη βραχνη σου ανταρα,
 Γιατι καπου ακουσα, πιστευω, τη συντροφο μου ν αποκρινεται,
 Έτσι απαλα, ακινητος πρεπει, ακινητος ν αφουγκραστω,
 Ομως οχι και τελεια ακινητος, γιατι τοτε εκεινη μπορει να μην ερθει αμεσως
 κοντα μου.
 Απο δω, αγαπη μου!
 Εδώ ειμαι! εδώ!
 Με τούτη τη νοτα, που μόλις διαρκει, σου αναγγελω την παρουσια μου,
 Το αναλαφρο τουτο καλεσμα είναι για σενα, αγαπη μου, για σενα.
 Μην πλανεύτεις αλλου!
 Τουτο είναι το σφυριγμα τ ανεμου κι οχι η φωνη μου,
 Τουτο είναι το φτερουγισμα τ αφρου,
 Τούτες είναι οι σκιες των φυλλων.
 Ω σκοταδι! Ω ματαια!
 Ω ποσο ειμ αρρωστος και λυπημενος.
 Ω καφετια αλω στον ουρανο κοντα στο φεγγαρι, κρεμαμενη παν απ τη θαλασσα!
 Ω ταραγμενη ανακλαση της θαλασσας!
 Ω λαρυγγι! Ω καρδια παλλομενη!
 Κι εγω, που τραγουδάω ανωφελα, ανωφελα ολη τη νυχτα.
 Ω παρελθον! Ω ζωη ευτυχισμενη! Ω τραγουδι χαρας!
 Στον αγέρα, στα δαση, πανω στα λειβαδια,
 Αγαπημενοι! αγαπημενοι! αγαπημενοι! αγαπημενοι! αγαπημενοι!
 Μα η συντροφος μου οχι πια, οχι πια μαζί μου!
 Εμεις οι δυο οχι πια μαζί!
 Η μελωδια να βυθίζεται,
 Το καθε τι αλλο να συνεχιζει, τ αστερια να λαμπουν.
 Οι ανεμοι να φυσουν, οι νοτες των πουλιων ν αντηχουν αδιακοπα.
 Με βογγητα θυμωμενα, η σκυθρωπη γρια μαννα, να βογγαι ασταματητα,
 Πανω στους αμμιους του Paumanok τ ακρογιαλι το γκριζο, που φιθυριζει,
 Το κιτρινο μισοφεγγαρο μεγαλωμενο, να βυθίζεται κατω, κρεμαμενο, λες κι αγ-
 γιζει την οφή της θαλασσας,
 Τ αγορι εκστατικο, με τα γυμνα του ποδια τα κυματα, με τα μαλλια του τ αγε-
 ρι τρυφερολογωντας,
 Η αγαπη στην καρδια χρονια φυλακισμενη, ελευθερη τωρα, επιτελους τωρα ξε-
 σπαι με παταγο,
 Της μελωδιας το νοημα, τ αυτια, την ψυχη με γρηγοραδα αποθετοντας,

Τα παραξένα δακρυα, που τρέχουν στα μαγουλα,
 Η επικοινωνία εκεί, το τριο, το καθένα ψελλίζοντας,
 Ο βαρυσ τονος, η σκυθρωπή γρια μαννα, που κλαίει ασταματητά,
 Ακολουθώντας με πονο τα ερωτήματα της ψυχής τ' αγοριου,
 ένα πνιχτο, μυστικό σφυριγμα, στο βαρδο, που ξεκινάει,
 Δαιμονας ή πουλι! (είπε τ' αγοριου η ψυχή)
 Στ' αλήθεια τραγουδας στη συντροφο σου; ή μήπως σε μενα;
 Γιατι εγω, πουμουνα παιδι με κοιμισμενη τη γλώσσα, τώρα σ' ακουσα,
 Τώρα σε μια στιγμή ξερω γιατί υπαρχω, ξυπνάω,
 Και χιλιοι κιολας τραγουδιστες, χιλια τραγουδια, πιο καθαρα, πιο δυνατα κι απ
 τα δικα σου πιο θλιμμενα,
 Χιλίες ηχως τραγουδιστες γεννηθηκαν εντος μου, για να μην πεθανουν ποτε.
 Ω συ μοναχικε τραγουδιστη, που μονος τραγουδας, που ξεπετας εμενα,
 Ω μοναχικος εγω π' ακουω, ποτε πια δε θα παψω να σε διαιωνίζω,
 Ποτε πια δεν θα ξεφυγω, ποτε πια οι αντηχησεις,
 Ποτε πια οι φωνες του ανικανποιητου ερωτα δε θα μου λειπουν,
 Ποτε πια δεν θα μ' αφήσουν ναμια το γαληνιο αγορι, που ημουνα πριν αποσα ε-
 γιναν τη νυχτα εκείνη,
 Διπλα στη θαλασσα, κατω απ το κιτρινο φεγγαρι, που δυθιζονταν,
 Εκει ο μαντατοφορος ξυπνησε τη φωτια, τη γλυκεια κολαση μεσα,
 Την αγνωστη αναγκη, το πεπρωμενο μου.
 Ω! δωσ μου το νηια! (παραμονευει καπου εδω μεσ στη νυχτα)
 Ω! αφού μπορω ναχω τ' οσα, ας εχω πιστερα!
 Μια λεξη τοτε (γιατι θα την κατανικησω)
 Την τελικη λεξη, την ανωτερη απολες,
 Απαλα ανεβαινει — τι ναναι τουτο — αφουγκραζομαι!
 Εσεις την ψιθυριζετε και την ψιθυριζατε παντα, ω θαλασσια κυματα;
 Να θγαινει απ τις υγρες σας ακριες κι απ τους βρεγμενους αιμιους;
 Σε τουτο απαντώντας, η θαλασσα, χωρις καθυστερηση, χωρις διασυνη,
 Μου ψιθυριζε μεσ στη νυχτα και ξεκαθαρα, πολυ προτου η αυγη να σκασει,
 Μου ψελλιζε τη σιγανη και γλυκεια λεξη θανατος,
 και ξανα θανατος, θανατος, θανατος, θανατος,
 Σφυρίζοντας μελωδικα, μητε σαν το πουλι, μητε σαν τη ξεσηκωμενη παιδικη
 καρδια μου,
 Την ακρια φερνοντας κοντα, μυστικα στα ποδια μου να ψιθυρισει,
 σερναμενη απο κει μεχρι τ' αυτια μου σταθερα, και πλενοντας με απαλα ολοκληρο,
 Θανατος, θανατος, θανατος, θανατος,
 Τουτο δεν το ξεχνω,
 Μα λειωνοντας το τραγουδι του σκοτεινου δαιμονα κι αδερφου μου,
 Που μουφαλλε στο φεγγαροφωτο στο γκριζο ακρογιαλι του Paumanok,
 Με τις χιλιαδες τραγουδια π' αποκρινονταν τυχαια
 Στα δικα μου τραγουδια, που ξυπνησαν απο την ωρα εκείνη,
 Και μαζι τους το κλειδι, η λεξη, που βγήκε απ τα κυματα,
 Η λεξη απ το τραγουδι το πιο γλυκο απ ολα τα τραγουδια,
 Εκείνη η λεξη η δυνατη κι η γλυκεια, που σερναμενη στα ποδια μου
 (ή σαν γριουλα, που σκυδοντας στο πλαϊ σ' αλευε το λικνο, μ' ενδυματ' απαλα
 σπαργανωμενο)
 Η θαλασσα ψιθυριζε σε μενα.

μεταφραση: Στ. Α. Παίπετης

11.6.1981